

2.4.1.2. Głos i artykulacja

Zazwyczaj mowa osób z zespołem Williamsa jest wyraźna, łatwa do zrozumienia i bardzo ekspresyjna. Jednakże zdarzają się różnice indywidualne pod względem problemów i trudności z artykulacją, czyli skoordynowanym wykorzystaniem języka, warg, zębów i podniebienia do tworzenia dźwięków mowy.

Poprawna wymowa wymaga sprawnej kontroli mięśni ust oraz koordynacji warg i języka. U niemowląt i małych dzieci z ZW często można zauważyć słabszy rozwój w zakresie tych sprawności. Mają one trudności z ssaniem, żuciem oraz przełykaniem. Problemy te mają wpływ na jakość mowy, jak również na problemy z jedzeniem, które, jak zanotowali pediatrzy, ma 71% dzieci z zespołem Williamsa (Morris i in., 1988, za: Semel, Rosner, 2003). Na szczęście problemy te ustępują wraz z wiekiem. W wieku szkolnym u większości dzieci artykulacja nie sprawia już większych problemów. Owszem zdarzają się jeszcze pewne niedociągnięcia, takie jak przestawianie liter w trudniejszych i dłuższych wyrazach, zbyt szybkie tempo mówienia, „zacinanie się” pod wpływem stresu.

Jedną z cech charakterystycznych osób z zespołem Williamsa jest ich specyficzny głos - opisuje się go jako dźwięk ochryply, głęboki, metaliczny. Prawdopodobnie odpowiedzialny za to jest ubytek genu elastyny z chromosomu siódmego (Ewart, Morris, Atkinson i in., 1993, za: Semel, Rosner, 2003). Jednakże ochryply głos może wskazywać także na problemy natury otolaryngologicznej.